

DRAGOSTEA - ZIDUL PE CARE NICI O PIATRĂ NU-L POATE DĂRĂMA

Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” (Ioan 8:7)

În timp ce Isus dădea învățătura norodului, fariseii au adus înaintea Domnului o femeie. Nu orice femeie, ci una prinsă în timp ce comitea adulterul. Inculpata nu a spus nimic în apărarea sa. Fariseii cereau sânge. Iar conform legii, pedeapsa pentru acest păcat este moartea prin lovirea cu pietre.

Dacă nu am ști acest text, ne-am aștepta ca Dumnezeu să pună în aplicare pedeapsa fără echivoc. La insistența fariseilor, Isus le dă dreptate: femeia a păcătuit și conform Legii, trebuia să fie omorâtă; dar nu pune în aplicare pedeapsa, ci îl invită pe cel fără de păcat, să pună în aplicare Legea. Astfel, în inimile fariseilor, dar și a le noastre, se naște întrebarea: *"Oare sunt eu mai bun chiar decât femeia aceasta?"*

Povestea despre un judecător, care avea un fiu, ilustrează foarte bine natura lui Dumnezeu, de creator drept, dar și plin de dragoste. Se spune că băiatul acestui om a comis un accident cu multe pagube. După ce ziariștii au aflat că per-

soana în cauză va fi judecată chiar de tatăl său, s-a creat o mare agitație datorită posibilei sentințe a Judecătoriei. Unii spuneau că tatăl își va ierta copilul. Alții credeau că-l va pedepsi, știindu-se că acest om nu și-a pus mai presus interesul decât dreptatea. În cele din urmă, după ce și-a auzit fiul, dar și pe persoanele păgubite, judecătorul a oferit cele mai grave amenzi pe care legea le prevedea pentru acest gen de infracțiune. După ce a a încheiat ședința, tatăl și-a dat jos roba, a mers la băiatul său, l-a îmbrățișat și a spus: *"Eu voi fi, cel care va achita toate daunele pe care le-ai provocat!"*

Cu alte cuvinte, Isus ne spune că Legea nu trebuie să fie mai presus decât Dragostea. Ori de câte ori tratăm pe cineva fără pic de dragoste, ar trebui să ne aducem aminte cum am fost întâmpinați de Dumnezeu. Nu, nu chem lumea la anarhie. Legile și regulile trebuie respectate. Spun doar că ar trebui să medităm la felul în care acționa Isus. La felul în care Dumnezeu ne-a privit, când ne-am întors la credință. La felul în care trebuie să ne raportăm la cei ce ne greșesc!

Raul Buruian

Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.

I Ioan 4:10-11

**Biserica Creștină Baptistă
"BIRUINȚA"**

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Dan Matei
Tehnoredactare: Dan Matei

Anunțuri

Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Duminică ora 09.30 Grupuri de rugăciune
Duminică orele 10.00 și 17.00 Servicii de închinare

Doamne, fie îndurarea Ta peste noi după cum o nădăjduim noi de la Tine!

Psalmi 33:22

An XIII, nr. 665 din 25 august 2013

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji

VAS SFĂRÂMAT

*„Sunt uitat de inimi ca un mort,
am ajuns ca un vas sfărâmat.”*

Psalmi 31:12

Cu toții ajungem să experimentăm de-a lungul vieții, respingerea, izolarea, uitarea altora și singurătatea. Ne trezim că umblăm printre oameni asemenea unor stafii, nevăzuți, nebăgați în seamă și fără ca măcar cuiva să-i pese de noi.

Sunt clipe în care am avea nevoie să fim strigați pe nume, să ne caute cineva, să ne întrebe ce facem, dar constatăm cu

DIN CUPRINS:

pag. 2 **Relația omului cu Dumnezeu**

pag. 4 **Dragostea - zidul pe care nici o piatră nu-l poate dărâma**

surprindere și dezamăgire că peste numele nostru s-a așternut colbul uitării, deși încă suntem în viață.

Pe bună dreptate, psalmistul consideră că asocierea cea mai potrivită pentru o astfel de stare este aceea a unui vas sfărâmat.

Un vas sfărâmat, desprins în zeci de cioburi, nu-i mai este de trebuință nimănui, tocmai de aceea este aruncat și călcat în picioare.

Astfel că oamenilor care trăiesc asemenea experiențe dureroase ale respingerii și izolării, ajunge să le fie zdruncinată încrederea că ei mai au vreo însemnătate sau valoare pentru cineva.

Nu este de mirare că sub această presiune fatidică a singurătății, își pierd speranța, simțul valorii, încrederea și chiar dorința de a trăi.

Însă, din înaltul cerului răsună o veste nemaipomenită peste întunecata vale a vaselor sfărâmate. Această veste anunță că există cineva

Continuare pag. 2

căruia îi pasă de fiecare vas sfărâmat.

Există cineva care este dispus să se aplece cu dragoste, răbdare și sacrificiu asupra fiecărui ciob, pentru ca din mulțimea cioburilor sfărâmate să făurească un vas de cinste spre propria Lui slavă.

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea noastră tocmai pentru a readuce la viață „vasele sfărâmate”. El ne poate șterge de noroi, ne poate modela după chipul Său, ne poate da înapoi simțul valorii, poate alunga singură-

tatea, ne poate scoate din izolare și anonim, făcându-ne odoarele Sale neprețuite.

Indiferent de felul în care te privești sau te tratează oamenii, nu uita că ești prețios în ochii Domnului. Chiar dacă ai ajuns asemenea unui vas sfărâmat, Domnul te va găsi, apoi, cu migală și dragoste te va pregăti de restaurare.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

RELAȚIA OMULUI CU DUMNEZEU

În Atotînțelepciunea Sa, în iubirea Sa nemărginită, Dumnezeu a conturat în Grădina Edenului, relația dintre om și Dumnezeu. A fost ideea Lui, iar aceasta s-a pecetluit și s-a înverșunat la Calvar prin prețul nespus pe care Tatăl l-a plătit prin Isus Cristos, fiul Său, pentru restabilirea relației dintre noi și Dumnezeu, relație ruptă prin neascultarea primilor oameni. Ca orice relație, și aceasta presupune cunoaștere, iubire, comunicare, încredere, loialitate, dăruire, jertfire și nu în ultimul rând: legământ. Dumnezeu mă cunoaște mai mult decât mă cunosc eu, mai mult decât îmi pot eu imagina : El m-a creat! Eu îl cunosc ca și Creatorul, Ocrotitorul, Medicul atotputernic, Izbăvitorul, Învățătorul și cel mai minunat lucru : Mântuitorul și Iubitul sufletului meu. Iubirea lui Dumnezeu este descrisă în modul cel mai clar în Ioan 3:16...Gestul Tatălui ceresc nu are termen de comparație, este tot ce a putut exista vreodată în Univers ca dovadă de iubire. Grija și ocrotirea, însăși viața noastră sunt dovezi zilnice ale iubirii divine. Oare dovezile iubirii noastre față de Dumnezeu sunt zilnice, sunt evidente, sunt adevărate ?

Cât de minunat comunică Dumnezeu cu noi în fiecare zi ! Prin cuvântul Bibliei, prin Unversul minunat care ne încântă, prin oameni și împrejurări, prin evenimente, prin cântări, prin predici.. Îl auzim ? Îl ascultăm? Îl credem? Comunicarea presupune răspuns din partea celui ce aude.

Stând în brațele Domnului ca un copil în brațele tatălui său trebuie să avem o încredere deplină în El : în tot ce face, în tot ce îngăduie în viața noastră. El este în control și „toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc”. Avem această încredere? Să-i mulțumim că ne-a ales, pe noi, niște oameni simpli, să fim părtașii unei relații divine speciale. Să-i mulțumim Domnului pentru ziua binecuvântată când numele noastre au fost scrise în cartea vieții. Iar pentru cei care nu au pășit încă în acest legământ, să ne rugăm ca Dumnezeu să le descopere iubirea Sa, frumusețea unei relații cu Mântuitorul. El să ne ajute pe fiecare să ajungem la desăvârșirea relației, acolo sus în Patria Cerească unde îl vom cunoaște pe deplin și vom fi cu El o veșnicie. Amin

Amadea Andreicuț

UITAȚI-VĂ

“Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6:26)

Pentru sufletul unui muzician totul este muzică. Tot ceea ce vibrează, se mișcă și tresare în însoritele zile de vară, în nopțile în care șuieră vântul, lumina care alunecă, scânteierea astrelor, vijeliile, cântecele păsărilor, zumzetul gângăniilor, freacăta copacilor, vocile dragi sau urâte. Zgomotele cunoscute ale căminului, ale ușii care scârțâie, gâlgăitul sângelui care umflă arterele în liniștea nopții, tot ce există este muzică. Nu trebuie decât s-o ascuți.

Așa, pentru cel credincios, totul este Dumnezeu, lucrarea Lui, gândul Lui.

“Uitați-vă la păsările cerului...”. Numai să deschizi ochii, să privești atent și vei vedea puterea lui Dumnezeu, dragostea Lui, înțelepciunea Lui, slava Lui, care se arată la tot pasul, în toate lucrurile. Numai să deschizi ochii, să privești atent și vei fi întărit în credință și în nădejde. Numai să deschizi ochii și să privești atent și toată ființa ta se va umple de lumină, de putere, de admirație și de dragoste.

Domnul Dumnezeu se îngrijește de noi în fiecare zi. El are milă de noi.

Trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu cu credință, nu numai în momentele grele, ci mereu, pentru că El ne ascultă rugăciunile și ne va răspunde la momentul potrivit. Noi nu trebuie să ne îndoim de acest lucru, ci trebuie să așteptăm în tăcere și cu răbdare răspunsul Său la rugăciunile noastre.

Trebuie să acceptăm voia lui Dum-

Nici o îngrijorare, nici o teamă nu-ți va mai stăpâni sufletul, dacă ai ochii deschiși, dacă privești cu băgare de seamă, dacă ești liber de prejudecăți.

Ochii deschiși înseamnă viață, bucurie și pace. Ochii închiși înseamnă apăsare, nesiguranță, moarte.

“Uitați-vă la păsările cerului...” Ele sunt lucrarea lui Dumnezeu și trăiesc din mila lui Dumnezeu.”Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?”De ce vă îngrijorați? Dumnezeu ne-a dat minte numai ca să ne încredem în El și să Îl iubim mai mult nu ca să ne îngrijorăm.

Păsările n-au atâta minte cât avem noi oamenii (mai ales noi cei credincioși) și totuși nu se îngrijorează, nu-și fac planuri de viitor, nu cad zdrobite sub povara fricii. Mintea este un mare bun, dar și un mare rău. Dacă rămâne sub stăpânirea lui Dumnezeu, ea ne face viața fericită și aici și în veșnicie, dacă rămâne sub stăpânirea diavolului, el toarnă în ea frica zilei de mâine, ura și necredința, făcându-ne nefericiți și aici și în veșnicie.

Să ne uităm cu băgare de seamă la toate, căci toate ne învață ceva. Fiul înțelepciunii învață neconținut și învățând se face una cu înțelepciunea.

Emă Zaharie

nezeu în viețile noastre pentru că este “bună, plăcută și desăvârșită”.

Amalia Matei

